

## PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. . . . .	4 rs.
Per 6 id. . . . .	7 id.
Per un any. . . . .	12 id.

## ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no serà cap à fora que no s' hagi rebutlo seu import ab llibrancies ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de L' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

## SURTIRA UN COP CADA SEMANA.



## PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. . . . .	6 rs.
Per 6 id. . . . .	11 id.
Per un any. . . . .	20 id.

## ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectándose al examen de la Redacció y quedando los originales en poder d'aquesta, encara que no s' inserten.

2 quartos lo número.

# L'ASI

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

Se 'ns ha passat per insertarla en eix periódich, la següent alocució:

## D. JOAN DE LA PEZUELA,

Compte de Cheste, Capità General de Catalunya etc., etc.

CATALANS:

Grat es per mí anunciarvos que l'estat de guerra en que lo govern s'ha vist obligat á posar aqueix terrenó, modelo en Espanya d' aplicació y de labrios ingeni, sols ha de servir en las menas mans al major afiansament de la pau y tranquilitat que necessitan aquellas relevantis dois del vostre carácter per son complert desenrotillament.

En quant concerneix al comers, á la industria, al cultiu de las arts y de las ciencias en res sentiren lo pés de ma autoritat, com no siga quand necessiten son auxili pera que ella vos asseguri sonament ferm ab la conservació del públic sossego. La Regna així ho vol: lo govern així m' ho mana; y un Ajuntament compost dels homes mes il-lustres d'aquesta gran capital ajuda eficacment á mos esforços. Honor á eixos patricis generosos que 'l dia del treball deixan lo regalo de sos palaus y las seues casas de camp per consagrarse al servei de la ciutat hermosa en que varen naixer, y plens alguns d'anys, d'honor y de riquesas, tot ho postposan á cumplir sos debers referents á sos conciutadans que 'ls vehuen ab admiració y respecte; referents á Deu que ha de donarlos lo premi al costat del qual son tan poca cosa las venturas mes grans de la terra!

Lo valent Brigadier García va batre y dispersá ahí completament en lo Bruch á las faccions reunidas de Baldrich y de Tarragona, causantlos onze morts y molts ferits. Lo Jefe, los Oficials, las tropas se varen condir ab lo esperit de valor y llealtat que distingeix a aqueix disciplinal Exèrcit. Lo enté General Izquierdo, al devant de forsas considerables, dirigeix ab son acostumal acert los concertats moviments de numerosas columnas que han de netejar de fascinerosos los pobles de Tarragona y del Prio-

rat. Los Gobernadors de Girona y de Lleyda me donan part del estat de seguretat en que 's troben sus respectivas provincias, ahont apenas queda algun petit grupo de facciosos que tractan de introduirse en lo vehi regne, en lo qual, cumplint ab estricta fidelitat los debers de amistosa cordialitat, son desarmats y detinguts en las fortalesas.

Lo alsament, donchs, de las partidas en Catalunya s' acosta á son total aniquilament. Ni un puesto ha sigut sorpres, ni un sol soldat ha desertat de sus banderas. Las mentidas mes absurdas han sostingut solsament fins ara aqueixa boija sublevació que dirigeixen sorda y cobardament certs malvats, tan generosos de la sanch agena com avaros de la perversa seua, amagats en sos podrimers de Barcelona. ¡Caiquin sobre d' ells las llàgrimas de las víctimas y la execració de tots los homes honrats!

Barcelona 23 d' Agost de 1867.—Lo Compte de Cheste.

## DE LA RAMBLA A UN QUINT PIS.

Si habem de donar crèdit á una pila d' adagis catalans y castellans, may debem ficsarnos en las apariencias per jutjar á una persona y molt menos á una cosa. Deixant apart las multiplicadas consideracions que respecte á punts molt importants de la Societat en que vivim podríam fer, reduirém lo nostre prepòsit á parlar solsament de un, que tal vegada es lo mes palpable; pero que no deixa d' ocasionar molts xascos al infelís que 's fia de las apariencias.

Anem á parlar del sexo, débil per uns, fràgil per altres y per molts bonich; venint nosaltres á engroixir lo número dels que 'l califican així, per no comensar inferintli un agravi.

Densá que cundeix per los *magins* de la major part de las individuas de la indicada mitat del genero humá, aquell *positiu* pensament de

que 'l matrimoni es un negoci; no sembla sino que cada una de elles está mes gelosa del seu pamet, y la que per sa sort ó desgracia 'l té una mica regular ó *passadó*, com s' acostuma dir, ja li sembla que té mijta fortuna feta, per que á l' hora mes impensada se li presenta un *senyor* com caigut del cel, capás d' empedrarli 'l carrer de casa seua ab dobletas de cinch durors, y de gurnirla com un aparadó de l' Argenteria.

En vá se li presenta un jove del *seu bras*, que tal vegada la faría felis; la noya se 'l mira de regull y ab cert desprecí, com si la petició del jove fos una injuria; moltes vegadas sa contestació es una rialla burlesca que pot traduirse per *¡gran cosa faria! ¡mireuse!*

La noya en questió té un molt bon concepte format de sí mateixa, y mes d' una vegada 's fa creus devant del mirall, perque li sembla impossible que tothom no s' enamori d' ella. Llavoras entra la comparació del seu gust ab los dels demés, trayent en consecuencia que ella sola es la que 'l té bó, perque ella sola está enamorada de sos negres ulls, de sa boca petita, de sos galteretas de rosa. Així va passant los días, y si alguna vegada arriba á perdre l' esperança, la treu de son neguit lo primer requiebro que recull pel carrer, encara que li hagi caigut als peus de retop. Passa la primavera de la seua vida, arriba la noya als seus vint y dos anys, y llavoras es quant la comensa á perdre de debó, llavoras se comensa á arrepentir de no haber acceptat la mà del jove fuster que li feya l' amor; pero es precis fer l' últim esforç, combina un plan, y s' prepara á posarlo en execució.

Aquí es ahont las falsas apariencias s' apoderan de la noya. Si era moreneta, li venejan ganas de semblar róssa; lo mocador del coll se li va desprenent cada dia mitj pam de las

espatllas y acaba per quedàrseli á casa; lo airoset mocador del cap es sustituit per una mantellina que adelanta cara aball, fins á convertir lo nasset, de que tan joyosa estava, en un engabiat canari.

Ja aquell vestit no es lo senzill d' la menses traleta d' avans; en quinze dias ha sufert més trasmudacions que l' escena d' un drama den Castillo, y ja no es mantellina lo que porta; sino una coseta de tafetà blau gurnida de puntes y vidrets, en mitg del cap, que mes que un sombrero, sembla un d' aquells drapets esfiggarsats que posan los barbers sobre l' espalda del pacient sobre qui recauhen las dificultats de sa professió.

La mare ó tia encarregada de la custodia y companyía de la noya, ha sigut també víctima dels capritxos d' aquesta y avuy malaheix la sort avara que l' ha obligat á gastar fins l' últim xavo, convertintla en una especie de maniquí de sastre; atrafagantla com un quinto ab guants y corbatí y privantli fins l' us de la paraula devant la gent, per por de deixar anà algun disbarat poch conforme ab las puntas de sa mantellina y ab lluentó de son vestit de seda.

D' aquesta manera se venuen companyona y acompañada per la Rambla. Als primers dias reganyant la mare y esperant la filla, donan voltas y mes voltas sens profit; los ulls de la jove han acabat tots los recursos, los idem de poll de la vella, han acabat la paciencia.

—Potsé si 'ns asentéssim! diu la ròssa improvisada.

—Son quatre quartos, Manela! y avuy que 'n guanyas tan pochs porque téns tanta feyna arreglante lo teu...

Per fi 's determinan. Las sólidas rahons de la Maneleta (aprofitém l' ocasió d' haverla batteixada) y 'ls ulls de poll de sa mare, poden més que 'ls projectes economichs d' aquesta, y la parella *disfrassada* senta 'ls reals, prop, molt prop, casi al mitj d' un rotollo de joves.

L' ocasió 's presenta propicia. Entre un dels joves y la noya s' ha canviat alguna mirada, aquells quatre ulls son altres tantas torres dels antichs telègrafos óptichs. Sols falta motiu per entaular conversa; y aqueix lo vé á donar lo vano de la Maneleta, que com si tingués coneixement y por de trencarse una costella, li rellisca poch á poch de la falda y vá á parar als peus del jove, que ab molta menos precaució que l' mateix vano 's tira á cullirlo.

Ja tenim la cosa comensada.

Companyía á la Rambla cada dia, cadiras pagadas, algun gelat de xufla... per fi l' jove 's declara, y la Maneleta 's torna blanca, groga, verda y... li clava una *contestació acceptant* que tenia estudiada de quinze dias.

Inútil es dir que en semblant estat la questió, se devia fer l' últim esfors per lluir la companyía, y aixís la mama s' devia posar també gorro, y la noya estrenarne un altre á malgrat de tots los apuros.

Las conversas de la Maneleta, en las quals *descuidadament* barreija alguna indicació del brillant estat de tota sa parentela; venen á convence al jove de que ha arreplegat una bona pubilla; la casa que li ofereix y l' escaleta ahont las veu ficar á ella y á sa mare quand se pren la llibertat d' accompanyarlas, li donan casi una prova de que no s' equivoca.

Passan dias, passa un més; y l' jove que ja està la meitat enamorat de la Maneleta y l' altra meitat del pinyó que li suposa; surt un dematí de casa tot empolainat y decidit á doná l' cop en tota regla.

Se dirigeix á la casa, truca al primer pis y s' convens per boca del amo de la casa, que hi

habita, de que en tota ella no hi viuhen semblants mare y filla.

Suposantse ja víctima d' un engany, aquella nit se 'n vá á la Rambla; pero no s' acosta á sa estimada, observa solsament y espera que s' en vagi per seguirla, y aixís ho fa quand l' ocasió se li presenta.

Convensudas mare y filla de que ningú las observa, trencan pel carrer del Hospital, en lloc del de Fernando com solian, y travessant carrers y carrerons fan cap al carrer de la Lluna. Allí entran á una escaleta bruta y fosca com la conciencia d' un usurer, pujan noranta set esglaons y 's fican á una porta estreta sobre la qual, á favor d' una cerilla que portan, se pot llegir: Piso 5.º núm. 3.

Lo jove segueix mut escala amunt, y quant arriba al últim replà, ja ha donat lloc perque ellas hagin tancat. Aplica l' orella al pany de la porta y sent á poca diferència eixas paraules:

—Ay mare, tinc una por de que l' Arturo haurá descubert alguna cosa!

—Millor, al cap devall s' ha de descobrir y després ¿qué li dirás?

—Això ray. Se singeix un cambi de fortuna, s' escusa una ab la primera caixa que fassí quiebra, y agermanantse llavoras la compassió al amor que ja 'm professa l' Arturo, es cop segur.

Inútil es esplicar l' impressió que totes aquelles coses causan al jove que ha sigut víctima del engany, sols diré que ja 'n té prou ab lo sentit y vist, (si ha substituit un ull, á la orella que havia recullit semblants expressions) per baixar escala avall murmurant entre dents: «¡Que instructiu es lo viatjar! ¡Quantas cosas hi aprés ab un viatge tant curt, com es lo que acabo de fer, de la Rambla á un quint pis del carrer de la Lluna!....

ENRICH.

## LO MES EMBUSTERO.

Ningú está tan esposat á mentir com los que mol enrahanon, diuen alguns.

Això si bé 's cert, n' ho es del tot; de serho vindriam á parar á la consecuencia lògica de que lo ser mes embustero, fora la dona ó la cotorra.

Y ¿qui de vostés, estimadissims lectors, ha sentit dir mai al parlar de un embustero, Fulano es mes embustero que una colorra, ó mes embustero que una dona? Ningú. Vostés lo que haurán sentit es que alguns se valen ó prenen per tipo de comparació, cosas que, comparadas ab las que diuen, no tenen los punts de semblansa que ha de tenir tota comparació si no s' ha de faltar á la veritat del pensament. Així es que tots hem sentit dir mil vegadas parlantse d' un embustero que ho era mes que 'n Calsas, ó que l' diuri de 'n Brusi, ó que un advocat, etc.

Semblants comparacions per mes que l' us las hagi sancionadas, no son certas, millor dit, no son prou exactes.

¿Donchs ab que s' ha de comparar un embustero, dirán vostés? ¿Ab que? Ab lo cor, si senyors, ab lo cor que sense tenir llengua es mes xarraire que una cotorra y mes embustero que tots los Calsas, y tots los diaris de 'n Brusi plegats; ab lo cor que no calia may, y que ho diu tot, distingintse de la llengua que per respecte, prudència y altres coses calla molles vegadas.

Lo cor, repelesch, es lo mes embustero, y per demostrarlo, n' escoltarém uns quants y juljarém.

Comensém.

La escena passa en la Rambla de Barcelona.

Los actors son dos novells *amantes de Teruel* que assentats en dos cadiras prenen la fresca.

—Mira, Roseta, diu ell, be diu aquell refrà castellà que *no hay plazo que no se cumpla ni deuda que no se pague*: te vaig dir que 'ns casariam y 'l dia en que debem efectuarho 's va acostant: dintre poch nos casarém que sembla si serém felisos?

—Lo cor me diu que si y 'l cor no me enganya may. Serém felisos, Joanel.

Efectivament als tres mesos de ser casals, com los deya 'l cor, eran tant felisos que després de haverse arrancat mutuament tols los cabells y de haverse posat una cara com un Sant Llatze á conseqüència tot de una baralla diaria, se varen divorciar no poguen aguantar lanta felicitat.

## Un jugador.

—Tinch vinticinch duros que acabo de cobrar de la mensualitat; si 'ls portaba á la dona daria alguna cosa á comte de lo que devém y ab lo restant comdraria sabatas á la quixalla que va descalsa y 'm tindriam pera menjar tot lo més; pero 'l cor me diu que avuy *faré bouas* y si 'ls poso á una carta estich segur que 'n lloc de dur vinticinch duros á la dona que 'ls està esperant ab llums de candeletas, ni duch cent ó dos doseents... Lo cor me diu que guanyaré, vaig a jugarmels

Als cinch minutis si no tenia dos cents duros, com li havia dit lo cor, tenia doscents pels del bigoli arrancats per la desesperació produïda per haver perdut son últim recurs,,, los vinticinch duros.

## Dos presos.

—Mira, noy, deya un que havia fet un assassinato á un company de presó: avuy segons tinc entès m' han de fer saber la sentència, y no sé perque, si be 'l' advocat ja 'm va dir que no lingüés por, *lo cor me diu* que no mes m' condemnaran á tres ó quatre anys de presiri.

Aquel infelís, qu' es fiaba de lo que li deya 'l cor, va morir als pochs dias á mans del bultxi.

## Un autor.

—Hi acabat lo drama. Me 'n vaig corrents en busca de un empressari que me 'l posi en escena... Hi tingut una idea felis, vamos, es precis confesaro: alló de presentar en escena lo combat de Trafalgar, y despresa una corrida de toros y tot seguit una professió de semmanau santa ab los *armats* y tot, ha de agradar per forsa 'l públich... *Lo cor me diu* que aquel drama 'm dará honra y profit.

Per empenyo de un cabó de serenos, lo drama s' posà en escena en un dels molts teatres de Barcelona. A las primeras escenes lo públich comensà á *entusiasmarse* y al primer crit de que *salga el autor* lliansat per quatre amiehs imprudents, aquell digué al empressari: ¡quant jo li deya que 'l cor m' havia dit que... No pogué continuar, los crits del públich lo deivaren glassat: y es que continuaba cridant que que *salga l' autor*, anyadinti tant sols, que 'l matarem á cops de patata per bé:

## Un pare y un fill:

—Si has de creure á ton pare, noy, abandona aquella malehida idea que tens de anar á l' Habana... L' home que té sort tanta fortuna fa aquí com allí; no siguis tonto y creu á ton pare, molt mes quant *lo cor me diu* que si vas á l' Habana no 'n tornarás...

—Pare, estich determinat, me 'n aniré á l' Habana.

## Tu mateix.

Pochs anys després tornà l' fill de l' Habana ab una cara com unas Pascuas y ab 40 ó 50,000 duros, fent quedá 'l cor de son pare per mes embustero... que un cor.

## Un Tenorio de fira.

—¿Sáps, Arturo, que 'm sembla que hi fet una bona conquesta?

—¿Y aixó? Esplicat, home, esplicat.

—Acabo de fer una declaració 'm tota regla á la

Matilde, la casadeta aquella del carrer de...

—Ja sé qui vols dir... pero tente comple...

—¡Cah! 'l cor me diu que tot anirà bé y que se-rà cosa de pochs dias.

Als pochs dias, com li deya 'l cor, tot va aná tant bé, que 'l marit de la Matilde, havent observat que un Tenorio feya l' os à la seba espesa, li va pinlar la esquena, ab un bastó, de tants colors com té l' arch de San Martí.

Crech que basta lo dit per ferlos veure que 'n aquet mon lo més embustero es lo cer, tant que al comensar à borronejar lo present article 'm deya 'l cor que 'ls agradaría, y ara que 'l acaba, eslich segur que tant embustero com los demés cors, es lo cor del seu servidor

RICARDET.

## A LA VERGE DE MONSERRAT.

Hermosa naix la aubada,  
ja esputa 'l demati...

Pel mitj de la boirada  
ja veig, Mare adorada,  
vostre palau diví.

Ja entonan las aucellas  
pels aires divagant  
sas dolsas cantarellas...  
Ja escolto entre mitj d' elles  
de vostres nins lo cant.

Envers mont y planura  
los jornalers s' en van,  
benehinc ab sa veu pura,  
al Deu que la natura  
ombla de tal encant.

Las brisas purpurinas  
per l' ayre 's van desfent  
en cintas carmesinas...  
las auras matutinas  
ja arriban del orient.

Als raigs del sol ne cobran,  
galas las tendras flors,  
y las ponzellas s' obran...  
son vert los camps recobran  
banyantse en mil colors.

Tot de ventura canta,  
tot de ventura riu...  
Guiéu la meua planta,  
Maria, Verge santa;  
consol del que trist viu.

Pus també cobert miro  
de flors lo meu camí  
y de plaher sospiro  
y aromas sols aspiro  
com en lo demati.

Mes jo algunas vegadas,  
oh, Mare, he sentit dir,  
que finan las aubadas,  
que las flors encisadas  
prompte s' han d' emmorir.

Perqué fuig la ventura?  
Perqué fuig la il-lusió  
que dins la ment naix pura,  
fent que ab gentil ternura  
bategue 'l jove cor.

Mes ay! ja sé, Maria,  
port d' eternal salut,  
que si en vos se confia,  
may ne fuig l' alegria;  
may ne fuig la quietut.

Pus que si alguns se vehuen  
sens esperansa ja,  
se n' es porque no crehuen  
que avans se distreuenen

en lo mon mentider.

No saben que ne porta  
en si la ditxa 'l cor  
quant plora y s'aconorta,  
quant en la fe 's conforta  
y alena ab sant amor.

A mi, qu' en vos, Maria,  
confio des petit,  
no 'm matéu la alegria...  
fent que eterna ne sia  
com ja la fe m' ho ha dit.

L' aubada naix galana;  
ja esputa 'l demati...  
La ditxa es ma germana...  
Que loqui la campana,  
qu' es festa pera mi.

MARTINET.

## LO POLLO.

Podriam assegurar que 'ls nostres besavis no co-neixian lo tipo que 'ls temps moderns han introduhit en la societat, pus mal s' avenian al caràcter de l' època antigua las costums del pollo. Si à vostés, amables lectors meus, no 'ls sab mal, passaré a ressenyar l' historia d' un d' aqueixos sers inútils que malgastant los anys de la seva vida, arriban als quaranta, mitj moris y no serveixen per res à la familia humana.

Lo pollo es generalment home jove y estudiant, que en lloc d' assistir à la càtedra y aplicarse, en lloc de procurar que arribi un temps en que puga donar llustre à sa patria; va de madamas en madamas y de café en café com una papellona va de flor en flor. Lo pollo es molt tasta-olletas; com tot lo que hi ha en eix mon ho ha probat, tot li cansa, tot l' aborreix y pér consequent sempre procura anar à llochs nous y per ell no hi ha res estable. Y aqueix pollo tan embrutit, de tan malas costums, de tan malas obras: lo veurán també tot sovint figurar en la alia societat, transformat en senyor ó lo menys aparentantho. Lo veurán al mitj de una família honrada reprobar lo vici, lo veurán al costat de una noya fingint amor y puresa, lo veurán devant d' una mare, enjegar mentides y mes mentides sobre 'l seu dol y sobre la felicitat de la seva noya.

Si alguna vegada lo pollo troba una ignoscible que 'l creu y que l' estima, se n' esventra y conta als companys que aquella noya es la seuva querida, que l' ha conquistada ab menys d' un dia, que ja li ha pogut ser dona una trena, que s' escriben, y mil y mil cosas mes que no tenen res de veritat pero que mentrestant perjudican la reputació de la pobre noya y de la seva honrada familia. Sense mes ni mes lo pollo planta à la estimada y despues se dirigeix à un' altra y aixís successivament, deixant en tot arreu llàgrimas y dolors y llavors del mal y maledicions, cosas que per ell son llovers que adornan sa corona.

Quant arriba l' istiu, lo pollo se 'n va á casa ab una carbassa y conta à 'ls seus pares que li han donat sobressallent y 'ls enganya ab sos fins modals y 'ls pares se crehuen que tenen una joya en son fill, quant eix no es altra cosa que una canya podrida embassiolada en las aigües del vici y de las passions.

Mentre dura l' istiu, lo pollo concibeix nous plans de calaverisme per l' any seguent y no desitja sino que arribi l' octubre per entornar-se 'n à la ciutat y fer allí de las sevas. Se despedeix de sos pares plorant, los demostra las ganas que té de acabar la carrera pera poguer descansarlos, y al fi marxa mes content que unes pascuas y dirigint à son poble una rialleta de compassió, pensant en que 's un gran cómich y que ha tret molt de partit de sus mentides, pus se 'n va ab las butxacas plenas.

Ja tenim al xicot altra vegada en la ciutat gran; se reuneix ab sos companys de glòries y fatigas y japa! à tornar à empender la tuna y à voltejar los billars y las noyas. Ja no 's recorda de sos amors de l' any passat, emprou feynas saluda à ningú; busca altres relacions y gent nova, li fastiguejan los re-

corts, pus com ja hem dit mes amunt, lo pollo es un tasta-olletas.

Lo pollo es lo figuri de l' elegancia, y de ben seguir los sastres lo podrian posar al aparador pera guanyar quartos. Sempre agafa las modas per la part mes estremada y si com ara, se portan pantalons estrets, sembla un ganguit; que tots los pollos estan flachs y raquitichs à causa dels vicis y del embrutiment en que sovint viuen.

Lo pollo porta lentes, sens que may haja tingutes à la vista, y ja fentlos rodar ab lo cordonet, ja possantse 'ls, fa l' os per devant d' algun balcó lancat per las persianas, darrera de las quals hi ha noyas.

Lo pollo segons com li convé, ó bé no 's mira à ningú donantse fum de petulancia y vanitat ó be 's rebaixa fins al estrém de tractar ab murris ó apartar humilitat devant d' algú que li puga fer mal.

Pero fins ara no havem fet mes que parlar de las glòries del pollo; fins ara no havem trobat res que li dongui penas y plors, que li donga, en una paraula, los càstichs merescuts, los càstichs que tot mal obrar porta al seu darrera, realisant ab això la llei suprema del Creador.

Oh! molt trista, fins horrorosa es la segona part del pollo.

Arriba un dia en que son pare reb malas notícies de son fill, en que sab que está malalt per efecte de sas malifetas. L' entrevista es crítica; lo pare se veu en la precisió de renyar al fill pero 'l veu sufrint amargament y les parel y no gosa à donarli una repulsa lement per sa vida. Lo pare plora en secret; va à demanar consols als amichs y estos li contan trigará molt à acabar la carrera. Llavors es quant arriba à desesperarse, maleix lo dia en que son fill va sortir de casa y mitx boig torna à la capsadera del lit hont lo pollo postrat sospira.

Al cap de moltes feynas logra 'l xicot posarse bó, pero de certa manera; bó tenint que portar crossas y quedant ab la cara groga y ab los ulls fets malbé.

Pare y fill tornan al seu poble y callan à la mare tot lo misteri. Allí lo pollo acaba de passar los pochs anys de vida que li restan; mes sa vida llavors es horrible... ni un sentiment, ni una creencia, ni un recort dols, ni una esperansa bella... res; lo pollo té gastat lo cor del tot y si vol plorar per deshogarse, no pot, perque 'ls vicis li han assecat la font de sas llàgrimas.

Perdut, sens amichs, sens consol, perqué ni en l' amor de sos pares lo troba, mor lo pollo oblidat de tothom y sens haver deixat ni una pedra en lo monument del progrés humà.

MARTINET.

## LAS NOYAS DE LA TERRA.

Jo no só d' aquells que troban  
be, tot lo qu' es estranger,  
no 'm dongau res foraster,  
vull las cosas de la terra;  
que per mi res hi ha tant bo  
com tot lo que aquí ha nascut,  
com tot lo que aquí ha crescut,  
desde 'l pla fins dalt la serra.

Als jovens d' avuy en dia  
'ls agradan las minyonas  
que van vestidas com monas  
sols perque allá Fransa hi van;  
mes vos jur que si mos ulls  
poguessin mirar las fatxes  
que fan las novas gabatxas,  
no 'ls agradarían tant.

«No val més una minyona,  
ab vestit d' indiana curt,  
y ab lo pehuet que li surt,  
y la cara un xich morena;  
y las trenas dels cabells  
y 'ls ulls negres com la mòra,  
que la mes guapa senyora,  
vestida d' una altre mena?»

No hi ba res en aquest mon  
millor qu' una pageseta

que fa perdre la xabeta  
al jovent que té encisat,  
que ab sa parla llemosina,  
qu' ix del cor sense falsia,  
omple los cors d' alegria,  
de goiti y felicitat.

Fillas d' Eva pecadora,  
per mes que 'm vingau ab prechs,  
ab llàgrimas y gemechs,  
y per mes que 'm mogau guerra;  
jo vos juro y vos rejuro  
per Deu y per l' angel bo  
que no vos estimare jo,  
sino sou d' aquesta terra.

BLAY TURRIS-BURRIS.

## BRAMS.

Se conta de un fulano que entrá á una fonda sen-  
se un quarto á la butxaca. Després de haver dinat  
mes que regularment, cridá al amo y li preguntá:

—Si venia un aquí y després d' atiparse de debó  
li deya que no tenia cap diner per pagar lo gasto  
¿que li faria?

—Home, sino tenia cap diner ¿que voldria que li  
fes? ab una puntada de peu traurel al carrer.

—No mes això? donchs cobri, digué 'l fulano,  
arremangantse 'ls faldons de la levita y posantse en  
disposició de rebrer.

També varem sentir «Los xiquets de Valls» últi-  
ma composició del músich-poëta D. Joseph Anselm  
Clavé. Després de lo que han dit los periódichs de  
aquesta ciutat, sols dirém que juntem nostra veu y  
nossres desitgs als de tots aquells que n' han dit bé.

Un xicot que feya poch temps havia arribat de fo-  
ra, escrigué á son pare que volia ser *corredor* per-  
que aqui en Barcelona guanyaban molts diners. Son  
pare li contestá á volta de correu: «Ja saps que  
no m' agradan las cosas á milles, aixis es, que nos-  
tres desitgs son de que estudiis forsa per veure si  
prompte ascendeixes á *carrer ample*.

La dona mes bonica del mon, es la que té menos  
pretensions de serho.

Quant un home 's casa, fa 'l mateix que un que  
s' embarca en mitg del temporal: sino s' ofega, hi  
arreplega un cruiximent que no se 'l veu may mes  
pahit.

Pocas nits enrera un senyor molt perúch va sen-  
tir ruido en la casa. Tement que fossen lladres s'  
aixecá tot esperverat, cridá 'l criat y dantli un llum  
y fentlo anar á devant seu, registraren la casa. Fal-  
taba sols registrar una sala, en la que l' amo deya  
devian haverse amagat los lladres, en la que entrá  
primer lo criat y després l' amo que li digué:  
—No veus als lladres?  
—Veig á vosté senyor.

Surt de casa D. Anton,  
tot cremat de sa muller  
y aixís que arriba 'l carrer,  
cau llarch y 's fa un bony al fron.  
Aixó lector te vol dir;

que quant lo desti se 'ns gira  
serveix de poch lo fugir.

## PENSAMENTS MÚSTICHES.

Los homes son dolents, dihuen *ellas*; las donas ho  
son més dihuen *ells*; y jo, que no soch d' *ells* ni d'  
*ellas*, penso que mes dolents ó dolentas que 'ls ho-  
mes y las donas son... las meuas botinas que de tant  
dolentas, com á *fillas pròdigas*, me sujen dels peus.

Las donas son las *flors* del jardi del mon, dè las  
que 'ls homes, que son las *abelles*, xuclan la mel  
del néctar.

Lo *cor* d' una coqueta es com lo de la Seu: de  
pedra.

Entre un *home de bè* y una *dobleta de cinc duros*  
falsa, la elecció no 's duplosa: aquell no *passa* ni  
entre 'ls tontos, aquesta, entre tontos, es fàcil que  
*passi*.

La guitarra y la dona se semblan en que per poch  
qu' es *toquin* tot seguit se destrempan.

Un avaro enamorat me fa lo mateix efecte que un  
cego ab ulleras.

## CÒSSAS.

La carassa del carrer de *idem* fa unas ganyotas  
com si li anés á agafar una basca. Si un poëta que  
nosaltres coneixem passés per allí, de segur exclama:

Sus *rosadas* megillas se empanyaron.....  
pero mes valdria que hi passés algun senyor de la  
Policia Urbana, que fentse càrrec de lo brut que  
es aquell carrer, lo fes netejar als que ho embrutan  
ó 'ls donés ordres serias porque no bi tornessin.  
Aixis los vehìns estarian contents y nosaltres també

—¿Quinas ventajas tenen los rotuls de marbre  
sobre 'ls de ferro colat?

—Sino que sigui porque 's trencan mes aviat,  
perque quant son bruts fan mes fàstich, perque 'l  
marbre va barato y perque hi ha falta de ferro  
vell....

—Senyor Miquel, miri que vé un municipal.

—¿Qué? No es pas festa avuy?

—No senyor, som dimars; pero li farà regà 'l  
carrer.

—Té rahó. (¡Quin susto m' havia donat!

—Diu que en lo soneto titulat «*Sempre las do-  
nas!*» del senyor S. S. que publicà *La Pubilla* hi ha  
*rapium* que canta 'l credo?

—Jo li diré. *Rapium* no; pero es traduit y 'l fu-  
lanet sembla que ho vol donar com á cosa seuia.

Lo carrer de la Cadena entrant per lo del Hospital,  
també es digne de las miradas de la Policia Urbana;  
pus es precis tenir lo nas á adobar per passarhi ab  
las mans á la butxaca.

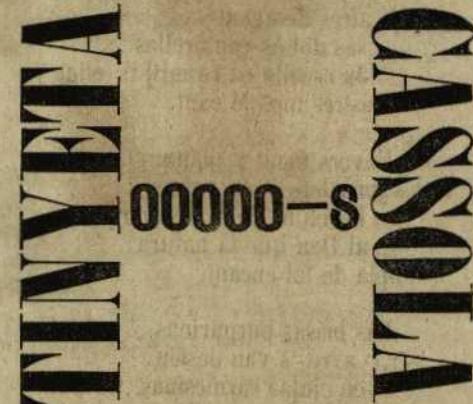
## XARADA.

Fes ma primera y segona  
al que 't convinga quiet;  
prima y tres tinch, quant fà fret,  
d' arrimarme á la foguera,  
es epítelo 'l meu *tot*  
que al cobart se sol donar,  
es també bó per menjar  
mes no tot lo qui vol, pot.

## ENDEVINALLA.

Mon pare morí cremat  
y jo sech, pansit y groch  
si bè m' hi lliurat del foch  
passo la vida penjat;  
ara espero un temps millor,  
mes ¿perque ipobre de mí!  
si al últim tinch de morí  
al ventre d' algun senyor?

## GEROGLIFICH.



Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL  
NÚMERO ANTERIOR.

L' utilitat del *ventall*  
es molta en temps tan calent,  
no feu donchs, cap escandall  
quant vos diguin; feuse vent.

Si vols arribá á casarte  
nó fassis massa temps l' os;  
perque *malaltia llarga*  
es *parenta de la mort*.

## GEROGLÍFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

Quant no se sap certa una cosa, més val tallá  
curt que llarch.

## ANUNCI.

En la impremta d' aquet periódich se fan im-  
pressions de tota classe, mes barat que en qualse-  
vol altre part. Qui no ho vulgui creurer que ho  
probi; ja veurá com li quedarán ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á càrrec de J. Martinez  
carré de Robador, núm. 29 baixos.  
Barcelona.—1867.